

szül. 1980. 02. 24., Nyíregyháza.

183 centi, nőtlen, külker diploma, no lúdtalp.

Olykor párás éjjeleken megpróbálom kiírni magamból a nappali zakatolást.

Emlékszem, az első verset hazafelé bandukolva "találtam" az őszi járdán,
furcsa illatú levelek közt.

Otthon grafitceruzával írtam le.

Most is ősz van, csak a levelek szaga más.

Siket Lóránt

Időbántó

Idő, te mindent faló
Enyészet-álcafaló,
Mohón bezabálod
A tücskös nyári mezőt,
Követ dobsz a tóba,
Vízükörre tenger redőt
Zavarsz haza mint nyáját,
Pihenőt alig párat
Hagysz sok kedves ismerőst
Felpakolsz egy vonatra,
Amit lekésesz velünk,
S vigyorogva integetsz
A hátsó ütközőről;
Dús fa lesz üldöződből.

Átverés

Itt ülök szorosan
Magamba csomagolva,
Annyi minden nem voltam,
Ami sajnós lehetek még.
Hatalmas nagy átverés leszek én,
Nagyobb mindennél a Föld kerekén.
Műhóból leszek lavina,
Magamat perelő jogász,
Olyan univerzális leszek,
Mint egy reklámszatyor.
Üszkös kezek szorítanak majd,
Nagy kincseket rejtenek belém,
Éjjel egy gazos sírnak
Fúj majd a gyenge szél,
Drága kocsi hátsó ülésén
Zokogva hány tele egy szegény,
És undorodva eldobnak,
És sokáig nem rothadok el
A többi szemét között sem én.

Tavaszi

Levélsusogás vissza,
A fagydudrok apadnak,
Rigók csuklanak a fűben,
A slágerek is újra hatnak.

Elhal minden, mi képtelen,
Ébrednek az emlékek,
Hosszú, tömött sorokban
Csoszognak vissza a képek.

Cigaretta rossz füstjét
Karonfogva viszi a szél,
Befogatja, kipörgeti,
Frissen fújja vissza felém.

Nem lett volna szabad
Gubbasztani a sarokban,
Minden szépet elsíratni
Az elkóborolt lovakban

Nincsen vége

Egymásba harapó
Szavakkal játszom,
Nem merek szétnézni-
Már mindenhol látszom.

Elvesztettem este
Hangomat a tóban,
Új kezdet visszhangzik
Az utolsó szóban.

Elvetek valamit
A perzselt határba,
Mindegy is, hogy mi az,
Úgyszincs benne hála.

Torkodiziglen

Ereszd ki a hangod,
Úgy, ahogy Te is hallod
Százéves fák közül
És itt, körös-körül,
Üvölts bele
A semmibe,
A szuszogó éjszakába,
Be a dübörgő városba,
Ahol csak az hallja,
Aki nagyon akarja,
Mondd el mindenkinek,
Mit látsz sötét szemekben,
Bebetetlen ágyakban
És felsebzett kezekben,
Ordíts nyugodtan
Réges-rég elcsépelet
Igazságokat, melyeket
Lassan senki nem ismer,
Próbáld túlharsogni
Valahogy a tévét,
A hajléktalan léptét,
És talán a társad,
Aki a ma megint fáraszt,
Gúnyolódj csak,
Szórjál szitkokat,
Aztán lépj hátra,
Lásd, nem változik semmi,
Vedd vissza a sapkád,
Ideje munkába menni.

Képzeltbeli(?)

októberi szél dobál hideg késeket
sötét van csak cigarettáink zümmögnek
tudom hogy hallasz miért nem felelsz
én már feltettem a kérdéseket

ki az aki ott átbújik éveimen
honnán a fény mi megcsillan arcodon
szemedben e kegyetlen zöld amazon
s hol az a titkolt ember az emberben

te megölted a járdán a földigilisztát
nem bánom már ezért sem haragszom rád
meztelen lábadon harmat csillog a fűben

sötét van gyertyánk tegnap elfújta a szél
a rádió valami nagy viharról beszélt
lassan megyek is már betúrtem az ingem

Hajnal

Haldoklik már a sötétség,
Az utcai lámpák ütötte sebek
Sárgán végleg elfertőződnek,
Helyet csinálnak az égi tűznek.
A pocsolyák sötét felszínén
Vékony üveghártya úszik ráncosan,
Benne apró, szutykos kavics fénylik,
Halvány szitakötő telepszik rá,
Szárnyán cipeli a nap sugarát.
Lerázza, közben alig csinál zajt;
Az élet boltja ma is nyitva tart.

A tudat áldásos hasadása

Szilánkokra törött
Villanykörte a nap
Zegzugosra érett
Sugarai alatt
Halvány mosoly marad
Régi emberekben
Mindig lehet bízni
Mondta ma valaki
Hagyjuk a képeket
Csak elárult álmok
Birtokba vett tárgyak
Testében elzárva
Görcsös szorításban
Únjuk meg magunkat
Nem akarjuk látni
Hogy mennek a felhők
Sárguló fák felett
Mért lettem én felnőtt
Tőlem kérdezheted
Gyermekmosolyommal
Próbálok felelni
Már a tévét nézed
Nem merlek szeretni
Sárguló képeket
Nem merek feledni.